

Vladimir
Burič
Rusija

Kaj ni poezija

Sovjetska zveza je dežela, s katero si najbrž izmenjujemo največ delegacij, hkrati pa je med ustvarjalci obeh držav zanemarljivo malo osebnih stikov, neposrednega sodelovanja. Tako sem se na svojem zadnjem (lanskem) potovanju v Sovjetsko zvezo srečal v Moskvi tudi s pesnikom, ki ga spremlja diskreten sloves drugačnosti, ne da bi ga kdorkoli uvrščal med oporečnike, čeprav ga tudi med člani moskovske organizacije pisatel-

ljev ni najti. Tudi ta podrobnost sodi k njegovi drugačnosti; njemu, Vladimiru Buriču, se zdi takšen status primeren, drugi pa tudi ne vidijo v njem nič izzivalnega. Kljub temu (ali prav zato) je srečanje z Buričem redka priložnost, ki se nikoli ne ponudi po »uradni poti«. Obisk pri njem je predvsem znamenje prijateljstva tistega, ki ti takšno srečanje »pripravi«. Na koncu obiska mi je Burič (pravzaprav obema, tudi srbskemu pesniku Adamu Puslojiću) zaupal — nenavadna gesta, kot so ugotavljali prijatelji — rokopisno zbirsko svojih pesmi, doslej je namreč v knjižni izdaji izšel samo v poljščini in francoščini. Povedal sem mu, da ga nameravam vključiti v posebno anketo Sodobnosti (Evropska poezija danes), ki sem jo takrat že pripravljaj, da pa mi je zanjo potreben, poleg pesmi, tudi avtorjev zapis o lastni poeziji, nekakšna avtopoetika. »Vam bom poslal,« je rekel Burič s tolikšno samoumevno naravnostjo, da sem bil že kar prepričan, da se uresničuje izjema v osebnih stikih med našima deželama. Toda niti za prvo niti za drugo objavo te ankete o evropski poeziji se Burič ni oglasil; in ni se oglasil niti za to tretjo, sklepno objavo. Da bi ga izpustil, se mi je vendarle zdelo škoda, iz najinega pogovora bi seveda lahko prenesel marsikaj, kar bi bilo mogoče razumeti kot njegovo poetiko, vendar se bom omejil na eno samo misel, ki pa ga kot pesnika in človeka dovolj prepričljivo določa. Kajpak: ko je bila noč res že globoka in smo si vsi trije (Burič, Puslojić in jaz) drug drugemu brali svojo poezijo, je med nami tekla tudi vse bolj živahna razprava o večni témi: Kaj je poezija? Burič je nama s Puslojićem tedaj pokazal svojo najnovejšo knjigo, zajetno razpravo, razmnoženo na kseroksu,

z značilnim naslovom *Kakšen ruski verz ne more biti*. Samo o tem se je mogoče pogovarjati, je razlagal Burič, kakšna že *napisana* poezija ni poezija, ni pa ji vnaprej mogoče določati ne potov ne oblik. V načelu je mogoča vsakršna poezija, če... Lahko pa za veliko pesmi ali njihovih delov dokažemo, da to niso. In takšni raziskavi je posvečena moja knjiga. — Zdaj, ko tudi po letu dni nisem pričakal obljubljenega zapisa, se mi je zazdelo, da je Buričeva misel dovolj tehtno izhodišče in spoznanje za izrazito poetsko držo, ki se docela prilega najnaprednejšim tendencam našega časa in pesnikovi neodvisnosti in svobodi v njem.

C. Zlobec

MODUS   Prebivam
VIVENDI   v kocki sobe
            v krogli aerostata
            v piramidi rakete

Ustvarjam
in ljubim
te oblike

Umrem
pri vsakem poizkusu
geometrizatione
svojega
telesa

* * * *

Tekmoval bom
hítel bom
od astme ves zadihan
ves razgaljen
v vsakršnem vremenu
s skritim upanjem
da bo kdo le opazil
mojo medaljo
za obrambo
človekovega
dostojanstva

* * * *

Možno da je svet
bil v pradavnini
črno-bel

in da narava gluhonema
z barvami
dajala je nekakšna znamenja

A mi
pomešali smo abecedo barv
kraseči z njimi zêmljo
vôde
in nebo

* * * *

Življenje
postopno snemanje
mask

do zadnje

iz gipsa

ARMSTRONG Črni angel
oznanjevalec harfinega konca

k trobenti
prikovani Prometej

ODA
MAKSIMALIZMU

Vsèga hkrati si želim
Ne morem se sprijazniti le z delci

Čutim
kako so se mi v grlu zataknila zakovičene oblike mosta
in mi oči prebada petstotriinridesetmetrski televizijski stolp

in z vrha čez vse moje vidno polje skotali se solza
ki preplavlja in prelamlja panoramo mesta

PLAKAT Treba je takoj

Kako dražljivo je prežvekovanje hrane
ko si lačen

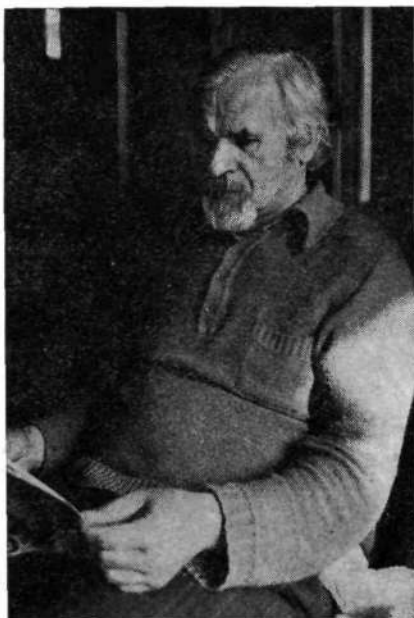
Sovraštvo lačnega

Kako dražljivo je prežvekovanje hrane
ko si sit

Sovraštvo sitega

Treba je takoj

Prevedel Ciril Zlobec

Milan
Rufús,
Slovaška

Spoštovani gospod Zlobec,

zaradi bolezni nisem mogel prej poslati stvari, za katere ste me prosili. Upam, da vam bodo še za kaj prišle prav. Želel sem, da bi predstavljale celoto, zato sem iz esejev izbral nekakšno pesem v prozi o Pavlu iz Levoče. To je bil izreden rezbar iz obdobja slovaške gotike. Večen in čudovit vse do danes. Prav ta njegova zmožnost vztrajanja me vznemirja. In ne le pri njem.

Pozdravljam Vas in prosim za obvestilo, če ste te stvari dobili in če jih lahko še uporabite za revijo Sodobnost.

S spoštovanjem

Milan Rufús